

VARGA IMRE

Kövesd a fákat!

Békák a tóban. Néhány megfigyelt gondolat.
 Hogy ami tart, fölemelt, befogadd. Sarjad,
 kinő az érzés belül. Bazsalikomágak.
 Zöldjük kitágít s illatuk. Úszkáló pontyok
 a tóban. Most az meg az a szó nem kell.
 Elveted. Jól van. A part alól. Padmalyok.
 Cuppogó halak. Zölden, zölden cirpel a nap.
 Virágozol neki, hajlongsz, ragyogsz. Tehenek,
 ökrök legelésznek. Nándi, Balaráma. A kémény
 mellől hajnaltájt már leszállt a páva.
 Farkotollát szétterjesztve táncol. Kukorít.
 Előre- s hátralep, rikácsol. Ebben is világ
 vagy, előlátszol. S hangicsál, pittyeg,
 morajlik, zümmög, duruzsol az idő. A változatlanból.
 Zöld habzású kiserdő. Egy autó elberreg, csaholás;
 leírva a kép. Ez így képtelen. Elfednéd, hogy
 kékesfehér legyen. Tisztára kitakarnád.
 Megállít szélfúttá rezgő leveleivel. Im-
 bolygó gallyak, ágak. Közelebb névtelen levélkéké,
 sárgák. (Ami szóval tart: vadsóska, útifű, nádas.)
 Légy alázatos, fű a szélben. Kövesd, indulj, a messzi fákat!

1993. május 25.

Térhatározó

Mikorra szóvá lesz a jelen,
 már érvénytelenül a nevem.
 A lét kivet majd lenyel.
 Telődöm lüktetéseiben.
 Teljesére teljességem felel.

1993. június 16.

Szavaid helyett

*Mint a hegy és mint a felhő.
Tenger kevelysége, immár lecsillapult.
A csíkos medvelepke. A világ kék szirmai.
Kelyhében fényes drágakő.
Mint a vízesés meg örvény.
A zöld moha.
Romvárosok vörös falai. Ingókövek.
Telihold. Vércse. Fecskék. Sasok.
A romlás elszélesztett zsoldosai.
Fölbredt búzatábláink. Erdeink.
A hajnali ének.
Lámpafény körül vacsorabogár.
Mondanám, mondanám.
A világ örömének. Céljának. Neked.*

1993. május 9.

